RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 130.316 van 19 april 2004
in de zaak A. 106.040/X-10.398.

In zake : 1. Werner JANSSEN,
2. de n.v. B.G.P.,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat W. MERTENS,
kantoor houdende te 3580 BERINGEN,
Scheigoorstraat 5

tegen :

1. het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat V. TOLLENAERE,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Koning Albertlaan 128,
2. de bestendige deputatie van de provincieraad van LIMBURG.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Werner JANSSEN en de n.v. B.G.P. op 15 juni 2001 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van enerzijds het besluit van 30 maart 2001 van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, waarbij aan de verzoekende partijen een voorstel tot vergelijk wordt geweigerd overeenkomstig artikel 158 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, voor het verbouwen van een woning met stallingen op een perceel gelegen te Peer, aan het Gehucht, kadastraal bekend Sectie E, nr. 255f en anderzijds het besluit van 18 april 2001van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg houdende de verwerping van hun beroep ingesteld tegen de beslissing van 3 april 2000 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Peer waarbij de vergunning is geweigerd voor het regulariseren van de verbouwing van een woning met stallingen gelegen op hetzelfde hiervoor vermelde perceel;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur A. EYLENBOSCH;

Gelet op de beschikking van 17 december 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 13 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 januari 2004;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. DEDECKER die, loco Advocaat W. MERTENS verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat V. TOLLENAERE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Bestuurssecretaris K. VISSERS, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de eerste verzoekende partij op 7 mei 1999 een aanvraag indient tot regularisatie van het verbouwen van een woning met stallingen op een perceel gelegen te Peer, aan het Gehucht, kadastraal bekend Sectie E, nr. 255f; dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur op 30 maart 2001 aan de verzoekende partijen meedeelt dat het in artikel 158, § 2, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna:D.R.O.) bedoelde certificaat niet kan worden opgesteld, dat derhalve het vergelijk in de zin van artikel 158 D.R.O. - zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing - wordt geweigerd; dat dit de eerste bestreden beslissing is; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg op 18 april 2001 het hoger beroep verwerpt van de eerste verzoekende partij tegen de beslissing van 3 april 2000 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Peer waarbij de regularisatievergunning wordt geweigerd voor het verbouwen van een woning met stallingen op het zelfde hiervoor vermelde perceel; dat dit de tweede bestreden beslissing is;

Overwegende dat, wat de eerste bestreden beslissing betreft, de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord bij wege van exceptie de onbevoegdheid van de Raad van State aanvoert om kennis te nemen van een annulatieberoep tegen een weigering van vergelijk;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord stellen wat volgt :

> "Verzoekende partijen menen dat een weigering van vergelijk wel kan aangevochten worden bij de Raad van State. De rechtspraak die de raadsman van het Vlaams Gewest aanhaalt m.b.t. het vergelijk in toepassing van art. 65 van de wet van 29.03.1962 en art. 68 §33 van het gecoördineerd stedenbouwdecreet van 22. 10. 1996. is in casu niet van toepassing aangezien de alhier bestreden beslissing, niet behoort bij de gerechtelijke procedure.
> In casu is de eerste bestreden beslissing wel een eenzijdige uitvoerbare administratieve beslissing die vatbaar is voor een annulatieberoep.
> De Bestendige Deputatie zegt met betrekking tot het bouwberoep in casu dat zij een gebonden bevoegdheid zou hebben : indien dit juist is, is de eerste bestreden beslissing wel voor annulatieberoep vatbaar : anders zou elke gelijkaardige beslissing aan toezicht door de Raad van State onttrokken worden.
> De weigering van vergelijk is immers in de hypothese van de bestendige deputatie geen louter voorstel, maar een voor de Deputatie bindende beslissing die haar niet toelaat alsnog een regularisatievergunning te verlenen.
> In casu beoogt het vergelijk niet alleen het verval van de strafvordering doch is het een wezenlijke voorwaarde om een regularisatievergunning te bekomen";

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie stellen dat indien de Raad van State niet bevoegd is om kennis te nemen van de weigering van vergelijk aan hen het recht tot toegang tot de rechter wordt ontzegd;

Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar laatste memorie niets wezenlijks toevoegt aan hetgeen zij reeds heeft uiteengezet, dat de tweede verwerende partij niet repliceert op de opgeworpen exceptie van onbevoegdheid van de Raad van State;

Overwegende dat uit artikel 158, § 1, laatste lid, D.R.O. (thans : artikel 158, laatste lid, D.R.O.) volgt dat, bij gebreke aan definitief geworden vergelijk - thans transactie geheten -, de overtreder in beginsel blootgesteld blijft aan strafrechtelijke vervolging voor de wederrechtelijk uitgevoerde werken of verrichte of voortgezette handelingen of wijzigingen en de overheid bevoegd blijft hieromtrent één van de in artikel 149, § 1, D.R.O. bepaalde herstelmaatregelen te vorderen voor de bevoegde rechter van de rechterlijke orde; dat hieruit volgt dat de weigering tot het verlenen van "het vergelijk", op welk tijdstip dit ook plaatsvindt, hoe dan ook betrekking heeft op de uitoefening van de publieke vordering en op de vervolging van

het herstel van het bouwmisdrijf en dus behoort tot de gerechtelijke procedure, zodat alleen de rechter van de rechterlijke orde bevoegd is om kennis te nemen van betwistingen daaromtrent; dat de rechtsmacht van die rechter die van de Raad van State uitsluit; dat de omstandigheid dat op het ogenblik van de thans bestreden beslissing, de beslissing inzake het vergelijk een noodzakelijke - doch niet voldoende - voorwaarde was in een administratiefrechtelijke procedure tot het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet volstaat om de Raad van State bevoegd te maken kennis te nemen van betwistingen omtrent deze weigering van vergelijk; dat ook de omstandigheid dat deze weigering van vergelijk een eenzijdig administratieve rechtshandeling zou zijn, uitgaande van een administratieve overheid, op zich niet volstaat om tot de bevoegdheid van de Raad van State te kunnen besluiten; dat de vaststelling dat de Raad van State geen rechtsmacht heeft om zich over het voorliggend geschil uit te spreken, niet inhoudt dat dit geschil niet kan worden voorgelegd aan een rechter die wel over de vereiste rechtsmacht beschikt om het geschil te beoordelen; dat het de Raad van State niet toekomt van het beroep tot nietigverklaring van de weigering van vergelijk kennis te nemen; dat de exceptie van de eerste verwerende partij wordt aangenomen; dat het beroep ten aanzien van de eerste bestreden beslissing niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie, met betrekking tot hun belang bij het annulatieberoep tegen de tweede bestreden beslissing, uiteenzetten wat volgt :

> "Door de redenering van de Auditeur te volgen met betrekking tot de onontvankelijkheid van het annulatieberoep met betrekking tot de beslissing van 18.04.2001 wordt aan verzoekende partij eens temeer het recht ontzegt op toezicht door de Raad van State.
>
> Verzoekende partij is immers geconfronteerd met een weigering van regularisatievergunning waarvan de onwettigheid niet kan bestreden worden bij een administratieve rechtsinstantie, wat eveneens een schending is van het gelijkheidsbeginsel aangezien aanvragers van een regularisatievergunning die nu geconfronteerd worden met een beslissing van de bestendige deputatie tot weigering van regularisatievergunning wel naar de Raad van State kunnen gaan en aangezien personen die geconfronteerd worden met een beslissing van de bestendige deputatie tot weigering van de regularisatievergunning vóór de inwerkingtreding van het Decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening eveneens nog een rechtsmiddel tegen die weigering van regularisatievergunning konden aanwenden.
>
> In die omstandigheden zou het dan ook niet meer dan billijk zijn dat er een mogelijkheid is om in casu de bestreden beslissing van de bestendige deputatie bij de Raad van State aan te vechten op een ontvankelijke wijze";

Overwegende dat de verwerende partijen in hun laatste memorie niets wezenlijks toevoegen aan hetgeen zij reeds hebben uiteengezet;

Overwegende dat de tweede bestreden beslissing de weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O. zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in artikel 158, § 2, D.R.O.; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid, D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat de argumentatie van de verzoekende partijen in hun laatste memorie niets afdoet aan de vaststelling dat de verzoekende partijen op het ogenblik van het instellen van de vordering tot nietigverklaring niet over het vereiste certificaat beschikten; dat aldus de bevoegde vergunningverlenende overheid hoe dan ook de gevraagde regularisatievergunning moest weigeren omdat de alsdan geldende dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich ertegen verzette dat de regularisatievergunning werd verleend zo het vereiste certificaat niet voorlag; dat de verzoekende partijen derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang hadden bij de vernietiging van de bestreden beslissing; dat, aangezien een verzoeker reeds moet doen blijken van het rechtens vereiste belang op het ogenblik van het instellen van de vordering, de omstandigheid dat de aangehaalde regelgeving op het ogenblik van het sluiten der debatten was vervangen, derwijze dat het voorleggen van een certificaat niet langer is vereist voor het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet tot gevolg heeft dat verzoeker hierdoor het vereiste belang bij het beroep verwerft; dat ambtshalve wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen niet het vereiste belang hebben bij het beroep; dat het beroep ten aanzien van de tweede beslissing niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien april 2004, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **J. BOVIN.**